

CESTA DOMA® - II.

Pondělí, 10 března 2008

Ráno jsem hned vstál, a startování bude zase přes startovací kabely, protože večer, cestou sem, to spíš nesvítilo než svítilo a na rest areu jsem přijížděl u prakticky po tmě. Postavil jsem sice káru na malej kopec v naději, přemáhání tahače chytne, ale moc procent jsem tomu nedával, protože to vyjde. Taky, protože ne.. Ale kluk, co se tu ráno stavil k úklidu, zaparkoval hned vedle a tak mně pomoh káru nastartovat.

Přemáhání cest jsme si zase ušli parádní stoupák na jedničku přemáhání od Mono Lake do přemáhání (klikněte). Ten kopec je prostě úžasnej a když ten přemáhá s tebou přemáhá, u to líp, než na jedničku, nahoru nerozjedeš. Zatím co k večeru, přemáhá sjezd - taky na jedničku - se páhly brzdový destičky, te - přemáhá výstupu - se zvačila voda. Moc přemáhá zážitek. Už na horský silnici Tioga Rd. v parku, v Tuolumne Meadows (klikněte), jsem musel trochu gasu, i když se mně přemáhá tom kroutily nehty na všech prstech. Ale nebyl jsem si jistej, jestli bych s tou prázdnou nádrží těch zbylých 60 - 70 mil k další pumpě, s normálními cenami, už mimo park, je dojel. Poledni jsme se zastavili opat u bankomatu v Yosemite Village (klikněte) dole v údolí (klikněte), jestli se to dneska s tím výběrem prachů u povede, když to málo, podle Heleny, být tak snadný. Jenomže, dopadli jsme stejně jako večer zase nebylo. Zas nic, žádný prachy. Nepomohla nám ani dívka ve zdejší bance. V našem kapesním slovníku jsme totiž horko táhlo hledali potěbná slova a tak spíš jenom odhadem vymáčkávali ta správná tlačítka na klávesnici, co nám pomohou k dolarům, tam kde uvnitř máš schovaný i pro nás. Kapesní slovník je bezvadnej nápad vozit si s sebou na cestu. Je malej, dostatečně skladnej, akorát bývá používaná slova v daný moment zrovna bezpodmínečně v té chvíli potřebuju, tam většinou nenajdu. Takže, NIC tam pro nás schovanýho v bankě nebylo. Vždycky to nahlásilo co v tom smyslu, že už dneska nemáme na kontě nic. Ale jak je to možné, když jsem nejen dneska, ale ještě nikdy přemáhám, nevybral ani vorla a ty prachy tam (jak mně v bance u nás potvrdili nejen rukou dáním, ale i v jakými razítky opatřenými papíry) musím mít, tak o tom ani slovo. Jestli vono nebylo nakonec lepš;í, jako vždycky přemáhá tím, nemít k dispozici žádnou záchrannou brzdu a muset se spoléhat jenom na konkrétní peněžní hotovost. No a to už jsem vstál, že práva zaal velkej problém a že a vysadím Helu na letišti, bezesporu táhloky áasy. Ani ty její poslední 4\$, co má Helena přemáhá loučení pak dala, který měla vodná na pamlsky do tom nemohly už nic podstatného změnit. A přemáhám - jak už to tak v životě bývá, že závažný věci vznikají z prvech;íchno zaalo jako obvykle, celkem nenápadně. Tedy, jak je u mě zvykem, dlat věchno na poslední chvíli. Poprvé jsem si totiž přemáhá výletem sem poštědíl kreditní kartu. Pro strýka přemáhá. Aby mně náhodou nechyběla Docela paradox, protože přemáhá kvěli té kreditce mně ty prachy tady te chybí. Ádal jsem o ni 14 dn přemáhá odletem, ve své naivitě, že v době komputera a kabel z optických vláken, vyřídít takovou věc nemě být žádný u banky, kde mám už pár let vedenej běžnej účet. Dost jsem se splet a tak si vyzvedával kreditní kartu až ráno v Praze, cestou na letišti. Navíc - zácpa na dálnici. Bylo to fakt na doraz, ale jsem na tyhle věci u sebe zvyklej, tak že mně to nic nedělá. Asi to k životu potřebuju. A tak aktivace karty proběhla až z Ameriky, od kamaráda George Idaho, kde jsem tenhle rok výlet za Velkou louží zařínal... Nu, a v Capitol Reef, národním parku v Utahu, měli fakt přemáhá stolní kalendář. Jeden za bára a já koupil dva. A to je přemáhá ta pátka, co mně tu te schází. Potlačil jsem totiž svou vrozenou opatrnost a jednou zas dal na názor Heleny, že když mám tu kreditku, alespoň ji vyzkouším, kdyby mi nějaký ten dolar nakonec chyběl a tak jsem ty kalendáře vzal. A poučení z toho pro přemáhá plynoucí: nemít vyzkoušený, dobře fungující zásady. Jenomže, to jsem netušil, že si nebudu umět prachy vybrat. A to nebylo snad málo, po opuštění Yosemitejského parku (klikněte) jsem za chvíli zjistil, že zvolená trasa po hwy 120 bude sice na mapě možná o pár mil kratší než ta u párkrát vyzkoušená po hwy 140, ale časově určitě delší. A protože, jak už jsem řekl, času já nemám nikdy nazbyt, bude to zase na doraz. Samá serpentina, rokle stoupání a klesání, jako na horách. Ale žádná pumpa! A tak jsem musel u té první, v naprostý díle, dát další 4 \$ za 2 galony, abych se odsud určitě dostal a zase nám neuletělo letadlo, jako v Denveru, což by te, bez peněz, byla situace dost těžko těšitelná... Toulavej